

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Nehéz dolog.

73. zsoltár.

Ez a zsoltár, a mai világban sem szokatlan vallomással kezdődik. Meghanyatottak majdnem lábaim — kiállt fel szomorúan a zsoltáriró — és nem sok kellett ahhoz, hogy elesusszak az élet útjain. Bizony-bizony szinte tántorogva, kábultan jártam, a kétség már ott leskeődött szívem ajtajába, hogy mikor tud oda beférközni, az agyamba sötét kétségek kavargtak, „mert irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsését.” Zugolódás akart számon kiröppenni s az irigység készült sárgára festeni arcomat, s ökölbe szorult kezem, látva, hogy aki Istent káromolja és felebarátja nyomorusága fölött csak mosolyog, ki egyáltalán tudomást sem akar arról szerezni, hogy leke is van, s a tulvilágot egy lekcinylő gesztussal letárgyalja, oh ezek az emberek, kiknek semmi szándékuk visszatükrözni Öt, ki őket az Ő képére és hasonlatosságára teremtette, mily jól élnek. Oh igen, a gonoszok jó szerencsése, mily sokszor megingatod. Amikor látod, hogy aki bünt, bűnre halmoz, sőt azzal még kevélyen kérkedik is, jól él, finom ruhákba jár, a munkába nem izzad ki, egészséges lakásba lakik, a holnap gondolni nem ráncolja homlokát, akkor oda vetné a sátán elé a nagy kérdést: „Hát csakugyan van Isten? Engedhet ilyet?” Ha Isten volna nem tűrhetne ez igazságtalanságot! És így zugolódsz, tüzeled magadat, s mint egy új világ végét úgy tűnik fel előtled ez a te kijelented. Azt hiszed kedves testvérem és barátom, hogy te vagy az első ki ezzel foglalkozol, vagy legalább is úgy gondold, hogy e jelenkor divatos problémája ilyen módon kételkedni Istenbe. Amint látható a zsoltár e verseiből, előtled már néhány évezreddel is ott tettenkedett a kétség ördöge, sőt kegyes jámbor zsoltárirónál próbált szerencsét. Ez a zsoltáriró maga beismeri, hogy: „Gondolkodom, hogy ezt megérthessem; de nehéz dolog ez szememben.” Tehát gondolkodik azon, miképen, miért, hogyan? Miért élnek azok a családok gondatlanul, míg a jámborok, becsületesek, istenfélők arcán barázdát szánt az élet? Töndök talán éjszakákn át, hogy ennek az „igazságtalanság”-nak nyitjára jöjjön. De nehéz kérdés ez s a megoldása még nehezebb.

„Mignem bemenék az Isten szent helyébe: megértém azoknak sorsát.” Tehát mégis van megoldás. Bemenni Isten szent helyébe. És akkor megnyílik ami addig zárt volt. Világos lesy ami sötét volt. Érthető ami érthetetlen volt.

Kedves testvérem és barátom, akit sokszor a kétség gyötör s a kételkedés szorongat, látván a gonoszok jó szerencsését, oh itt a recept a te számodra. Ne zugolódj, hanem menj be Isten szent helyébe. Vannak emberek, akik kételkednek, de bemenni nem akarnak Isten szent helyébe. Vannak, akik oly könnyen és nagy hanguan kijelentik: „Ha volna Isten nem engedné...” De mikor azt mondja valaki neki, oh jöjj Isten szent helyébe, oda bemenni nem akar. Vannak, kik szívesen rágódnak az Isten igazságosságának kérdésén, de, hogy azt ima vagy igeolvasás szent helyébe menjenek, arra nem kaphatók. Mond kedves testvérem és barátom, ha ily kétségeid vannak, miért kérdezed egy gyarló embertől? Te embertől akarod megtudni, hogy Isten miért csinálja ezt vagy azt? Miért nem kérdezed tőle magától bemenvén szent helyébe, mint a zsoltáriró, s miért nem akarod hallani a választ Ötől? Mond őszintén, vajjon igazságos és helyes dolog-e, ha én valamit csinálok ami valakinek nem tetszik s az a valaki, ahelyett, hogy hozzám jönne, a negyedik szomszédomat kérdezné — Kinek fogalma sem lehet a dologról. Ugy-e mily félszeg selyzet Pedig csak rólunk nyomorult s bűnös emberekről van szó. Mennyivel inkább félszeg, sőt csunya bűn, a nagy mindenség Alkotójának tettét akként vizsgálni, hogy minden tiszteletet félretéve, nem tápláljuk a vágyat Öt mindjobban megismerni.

Ha egy államfő ma téged meghívna, hogy keresd fel, mert előtled eddig ismeretlen államtitkokat akar közölni, ugy-e örvendő iparkodnál e meghívásnak eleget tenni, de az Ur fölött akkor bírálatot merészelni mondani, de viszont nem akarod útjait megismerni. Oh menj be az Ő szent helyébe imáddal, olvasd a választ az Ő igéjéből. Akarj gyermeke lenni, kit oktat. Ne légy magadban bücs, mert elrejtette útjait a bölcseneknek, de megjelentette a kisdedeknek, azoknak, akik az Ur és az ige olvasás szent helyén alázattal kerülnek lábai elé.

HIREK.

— Alkalmos karácsonyi ajándék. Ker. Könyvesház, Budapest, Felsőerdősor 5. cég-nél a következő, igen olcsó, amellet széd kiállítású, vallásos, népies könyvek, füzetek kaphatók:

1. *Sundar Singh*, egy indiai apostol élettörténete. Ára 1 P.
2. Wallrabenstein J. *A hosszú és boldog élet titka*. Ára 50 fill.
3. Modersohn: *Menjete be a szoros kapun*. Ára: 50 fill.
4. Modersohn: *Arany deszkák*. Ára 30 fillér.
5. Hesba Stretton: *Egyedül a nagyvilágon*. Igen alkalmas karácsonyi ajándéknak. Ára: 50 f.
6. Wallrabenstein J. *Vesszőszálakból jegenyefák*. Elbeszélések.
7. Dr. Pándy. *Virágnyilás*.

A belföldi és külföldi vallásos irodalmi termékek szintén megszerezhetőek könyvkereskedésünkben. Viszonteladók 25% kedvezményt kapnak.

— Nov. 29–30-án Budapesten kerületi konferenciát tartunk, melyre az érdeklődők figyelme ezuton is felhivatik.

— Budapest lakosságának egyhatod része, vagyis 160,000 gyermek jár a kis- és középiskolákba. Legtöbb gyermek az elemi

iskolákba jár, 56,101, annyi, mint egy nagyobb alföldi város egész lakossága. Érdekes, hogy a gimnáziumba járó fiuk száma fogyott, míg a leányokké emelkedett. Ma már mindenhol belátták a tanulás fontosságát, járjon ebben jó példával elől Isten népe is.

— Vasuti menetrendváltozás. A magyar királyi államvasutak, Duna Száva-Adriai vasut (Déli vasut) és a magánkezelésben levő vasutak vonalain az őszi-téli menetrend október 2-án lép életbe. Ezen új vasuti menetrendeket, autóbuszjáratok menetrendjeit, díjszabásokat stb. a 80 filléres Menetrend Újság és az 1 pengő 40 filléres könyvvalaku Vasuti és Hajózási Menetrend most megjelent száma közli. Kaphatók a helybeli újságárusoknál, könyvkereskedésekben és a vasuti újságárusitónál.

— „Tábor“ keresztyén üdülő Buda-keszi, Rákóczi-u. 2. Egész éven át nyitva. Üdülést igénylők, felekezeti különbség nélkül, szeretetteljes keresztyén otthont találnak e kies, ideális fekvésű üdülőhelyen. Levegője szakértők véleménye szerint azonos Reichenhall ózondús levegőjével. A környék telve gyönyörű kilátást nyújtó kiránduló helyekkel. Kitérő házi koszt. Étkezés 4-szer naponta. Akiknek lelki bánatuk van, nyugalmat találhatnak. Naponta biblia-magyarázat, napi teljes ellátás 8 P-től lefelé. A téli idő alatt fűtés és világítás külön lesz felszámítva. Fertőző betegeket és különösebb ápolást igénylő lelkibetegeket nem veszünk fel.

Az öreg faszámoly.

A tulajdonosa egy öreg néni, ki szoros barátságban élt vele: ezért nem tudta magát rászánni arra, hogy elégesse ezt az öreg butordarabot, pedig már sokszor feltette magában, hogy elégeti. Magas, háromlábú faszámoly volt, amelyik már a születése előtt a családban volt: mint gyermek, már rajta ült és egész életén át használta ezt a kedves jószágot. Már nagyon volt csiszolva, tákolva, szegelve és enyvezve, úgyhogy az első pillantásra látni lehetett ősi eredetét.

A gyülekezetnek híj és komoly lelkipásztora, hová a nevezett néni tartozott, nagyon szíven viselte gyülekezeti tagjának lelke üdvösségét. Nem mintha istentelen, vagy bűnös életet élt volna, okot adván az aggodalomra: sőt ellenkezőleg, nagyon is vallásos volt, amiért meg is becsülték. Az öreg nénike mindig ott volt a templomban, hidegben, fagyban, esőben és szélben, alkalmas és alkalmatlan időben. Mikor kinyílt a templom ajtaja, Julinéni áhítatosan belépett, elvégezte csendben imádságát, leült és megelégedetten tekintett maga körül, míg lassan azután a többiek is mind bejöttek. Hát még mikor az istentisztelet kezdődött, akkor volt csak az ő elemében: Hangosan énekelt. Őt mindig ki lehetett hallani a többi közül. A prédikáció

alatt meg nagyon figyelmesnek látszott. Komoly arccal sokszor bólintott a fejével, mikor valami fontos dolgot mondott a lelkész. Ha a gyülekezetnek a bűneiről volt szó, akkor mélyen felsőhajtott. Hogy ez ő reá is vonatkozott volna, erre nem is gondolt.

Ha azután Julinéni jobban megakarta ismerni az ember, akkor csak otthon a lakásán meg kellett látogatni, hamar kiderült, hogy kicsoda. Kényelmesen ült a zsámolyon és körültekintett tiszta, szép szobájában nagy megelégedéssel. Ilyenkor azután elmeséli, hogy milyen szorgalmas, mennyire tud spórolni: milyen jó könyveket olvasott, hogy mennyire ismeri a bibliát: mennyi jött tett már az életben, hogy szeretik mindenfelé. Milyen jó tanáccsal szolgált itten, meg ottan: egyszóval erényeinek egész sorozatát tudta elmondani a látogatójának. „Nem akarom azért magamat dicsérni,“ mondotta ugyan mindég, „tudom, hogy mindannyian bűnösök vagyunk: de azért azt mondom mindig, légy jó és ne feledkezzél meg az Istenről, ez régtől fogva mindig jelszavam és ha valaki bekerül a mennybe, akkor én azt hiszem, én is közöttük leszek.“

De vajjon mi köze van ehhez az öreg zsámolynak és milyen szerepe van neki az ő életében? Ezt akarom most elmesélni.

A gyülekezetnek lelkipásztora egy déli-

Jelenkezéseket kérjük a vezető dr. Szalós Artur címére intézni.

— Szent Ágoston elmékedései. Ezzel az összefoglaló címmel adja ki a tatai HESZ és VÉGH könyvnyomtató cég a halhatatlan hippói püspök, Szent Ágoston három kisebb, de örökbecsű munkájának (Meditationes, Manuale, Soliloquia) magyar fordítását. A három művet Eöri János dunaszentmiklósi plébános fordította. A nyomdávalat áldozatkész-ségét bizonyítja, hogy a cca 300 oldalos könyv árát 4 pengőben szabta meg. Kétségtelen, hogy a gondos fordításban megjelenő mű igazi lelki élménye lesz a katolikus magyarságnak. Miután a könyvet csak korlátolt számban nyomják, jól tenné mindenki, ha jókor bejelenti igényét Hesz és Végh könyvnyomdávalatánál (Tata, Fazekas-utca 23.), mert bolti ára jóval magasabb lesz.

— Niederhauser Benjámín Nyiregyháza és Miskolcon. A nyiregyházi gyülekezetnek feledhetetlen szép napja marad okt. 15. és 16. Niederhauser testvérünk ez alkalommal afrikai utjáról s ottani tapasztalatairól számolt be. Ropant érdekes s tanulságos volt, amit mondott a kabilok életéről, szokásairól, vallásáról s a közöttük folyó methódista misszióról. Ránk megszágyenítőleg hatott, mikor elmondta, hogy egy misszionárius 25 éven át tűrte a kabilok gorombaságait, tűrte, hogy kertjét, földjét tönkre tegyék, meglopják, házat felgyújt-

sák. Szerette a kabilokat! Micsoda kitartás, micsoda hűség!

Miskolcon okt. 14 én járt testvérünk s ez alkalommal a miskolci gyülekezetnek is bepillantást adott abba a munkába, amit hívő fiatal methódista ifjak és hajadonok képesek Jézus iránti szeretetből a pogányok részére elvégezni. „Napsugár” név alatt imádkozó egyesületbe tömörítette az igazán hívőket s ezek vele együtt látogatják a betegeket, öregeket, elhagyottakat. Az elmúlt években 350 pár harisnyát költöttek és küldtek a törökök által lemészárolt örmények árváinak. Indiában, Afrikában most is eltartanak árvákat.

Niederhauser Benjámín a svájci cigány-missziói egyesület titkára. Már bejárta Európát, Amerikát, Afrikát, Ázsiát, gyalog, lóháton, vonaton, autón és repülőgépen. Mindenütt nagy édeklődést tanusított a cigányok iránt. A Zsolca melletti cigány putrikat is felkereste s pár részvevő szót intézett hozzájuk, elbeszélgetve velük. Lefényképezte őket s azt ígérte, hogy svájci barátai közt ruhát gyűjt, hogy ne járjanak a gyermekek télen is meztelenül. A miskolci predikátorral s lapunk szerkesztőjével tisztelegő vizitet tett a miskolci főszolgabirónál, dr. Kádas Miklós urnál és az alispán urnál, Zsóri Györgynél, hol, mint magyar néptünk régi barátja, mutatkozott be, aki a háboru utáni években, mint a svájci szeretetadományok főirányítója, több vaggon élelmiszert és ruhát kül-

után egyik jóbarátjával, egy megáldott tehetségű evangélistával komoly dolgokról beszélgetett. Beszélgettek Isten országáról, az evangélium terjesztéséről, annak akadályairól és nehézségeiről.

„A sátánnak egyik eszköze, mondotta az evangélista, a divatbajótt önigazsággal telt kegyes élet, egy Krisztus nélküli kereszténység, az ugynevezett külső vallásosság.”

„Oh igen,” mondotta a lelkész, „ezt már az én gyülekezetemben is tapasztaltam. Itten van például egy öreg néni, ki valósággal foglya a sátánnak, olyan öntelt és önmagával megelégedett lélek! Oh micsoda önámítás, amikor a kegyességnek csak a látzata van meg, az erő pedig hiányzik és Megváltója nincsen. Már sokszor beszéltem vele, de nem tudok rá hatni, mindig: csak önmagáról beszél. Szinte már nem is hiszem, hogy valaha is lesz még még belőle valami.”

„Imádkozni fogunk ő érte,” mondotta komolyan az evangélista: „és szeretném meglátogatni,” jegyezte meg a végén.

Csakhamar belépett a néninek szép, tiszta szobájába. Éppen készen volt a házimunkájával, mert igazán mindig szorgalmasan dolgozott a házban és a ház körül.

Üdvözölte az evangélistát és kérte, hogy foglaljon helyett szerény kis szobájában.

Az evangélista elmesélte, hogy a barát-

jánál van megszállva és több dologról beszéltek, így ő róla is beszélgettek, ezért eltökölte magában, hogy felkeresi őt, hogy vele is beszélgethessen. A néni nagyon megörült e váratlan látogatásnak és elkezdte mindgyárt a szokott módon éreneyeit dicsérni. Elmondotta, hogyan szokott imádkozni, hogyan gondoskodik a szegényekről, hogy ilyen példás tagja a gyülekezetnek stb. stb. A vendége addig várt, míg egyszer szünetet tartott. Az asszony természetesen az elismerésnek szavait szerette volna már hallani, de az evangélista felemelte a kezét és a fal mellett lévő férgectől átragott faszámolyra mutatott. Akart valamit mondani, de Julinéni most is megelőzte őt: „Oh igen, ugye ön csodálkozik ezen az ócska butodarabon, hogy ilyen még megtűrök a lakásomban, de már százszor mondtam, hogy elégetem, mert már semmire sem használhatom ezt a lekopott butort, ez már csak tűzre való.”

A vendég most komoly tekintetet vetett Julinénire és ujjával még mindig a számolyra mutatva, csendesen, de komolyan mondotta: „Ön azt mondja, hogy semmire sem használható ez a számoly, már csak a tűzre való, higgye el kedves asszonyom, ön sem jobb ennél az öreg számolynál.”

Nem lehet leírni azt a hatást, amit e szavak kiváltottak. Az önmagának tetszelgő

dött Magyarországra. Ffelekezeti különbség nélkül részestültek, különösen a budapestiek ebben a szeretetadományban. Ugy a főszolgabíró ur, mint az alispán ur, nagy megértéssel fogadták svájci barátunkat, akit még Halász N. rendőrtanácsos urnak is bemutatunk. Miskolci prédikátorunk eddigi tevékenységével is megmutatta már, hogy az öngyilkosokat, a rossz utra tévelyedett fiatakorukat, a börtönből szabadultakat, az Igével akarja és tudja jobb emberekké tenni. A miskolci hatósági közegek a legnagyobb megértéssel kísérik népnevelő, szociális irányú munkálkodásunkat s jól tudják, hogy magyar hazafias lélekkel dolgozunk népünk feltámasztásán.

Reméljük, hogy nemsokára egy csinos kis kápolna szolgál majd Miskolcon kifejtendő népművelő munkánk kiinduló pontjául. Adja a jó Isten, hogy ez mielőbb úgy legyen!

— **Halottak napján** összes hazai gyülekezeteink alkalmas rőpiratok ezreivel sietnek a temetőkre s az oda zárandóklók figyelmét ének, ima, Igehirdetés segítségével s rőpiratok oszlogatásával felhívják a test mulandóságára és a lélek halhatatlanságára. Ilyenkor a fogékony lelkeket az örökéletre akarjuk hívogatni. Tagjainkat kérjük, imádkozzanak a kiosztott rőpiratokra adandó isteni áldásért!

és önelégült Julinéni lélegzet után kapkodott, talán rosszul értette a vendégét? Nem, mert annak mutató ujjá még mindig az öreg fazsámolyra volt irányítva és az Ur szolgájának a tekintete még mindig nagyon komoly volt, de amellett mégis oly szelíd, tehát kétségtelenül jól hallotta.

A büszkesége most a legérzékenyebben meg volt sértve. Ő valami egészen más várt. Már akart valamit mondani, de vendége észre vette, hogy nyíla talált, ezért elbucszott, mielőtt a harag, amely már ott tüzelt Julinéni szemében, kifőrt volna.

Julinéni belső felindulásában rávetette tekintetét a sarokban álló háromlábú fazsámolyra, mely csendesen ott állt, vádolva őt. És úgy tűnt neki, mintha azt mondaná: „Te oly sokszor tűzzel fenyegettél és most te reád is hasonló sors vár!” Remegett a méregtől és úgy meglökte a lábával a számost, hogy az messze a sarokba repült.

Istennek a lelke felvette a harcot ezzel az asszonnyal; A tisztátalan lélek nem akarta őt egykönnyen elengedni; szívének undok bűne most a felszínre került. A sátán olcsón nem akarta elengedni megkötözött áldozatát.

Szegény Julinéni nem tudta magába fojtani haragját; valahogyan ki kellett magát tombolnia. Mellette lakott egy szorgalmas, komoly özvegy asszony, ki hívő lélek lévén,

A hívő és a gyomor.

Kiknek végők veszedelem, kiknek Istenök az ő hasok és akiknek dicsőségük az ő gyalázatokban van, kik mindig a földiekkel törődnek. (Fil. 3-19.)

Amint tudvalévő s amint a világ is ismeri, a karácsony az Ur Jézus születésének ünnepe, a husvét az Ő kinszenvedésének emlékére van, az újévet egy jövőendő esztendőnek a beköszöntésére ünneplik s a vasárnapot a megszentelésre adta az Ur. És ha körül nézel kedves olvasóm, azt látod, hogy a karácsony ünnepe előtt lázasan beszélnek a lakástakarításról, ajándékvételről, sütésről, főzésről, ruháról, mosásról, melyeket mind az ünnep kedvéért akarnak csinálni, de az Ur Jézusról vajmi keveset elmélkednek. Éppen így a husvétünnepnek tárgya a parfüm, a kirándulás, a sonka, a tojás, a virág, a ruha, szóval mindenről beszélnek, csak az Urról nem. Vasárnapra nem az a fontos, hogy az Urban elmélyedj s az ő alázatosságából, szeretetéből, szelidségéből kérjél, hálát adj a vett jókért s bűnbánó szívvel esdekelj bocsánatért, ezt mind el lehet intézni a te véleményed szerint egy félóra alatt. A fő a vasárnapi ebéd, milyen ruhába mégy a templomba s mit csinálsz istentisztelet után. Oh és mily szomorú, hogy még az Ur gyermekei sem tudnak sokszor fölül emelkedni a

kész volt mindig mindenkinek segíteni, vigasztalni. Ő hozzá menekült most Julinéni és elpanaszolta baját. Azt mondta, hogy a mi prédikátorunknak barátja nyers modoru, nevetlen ember, ki nem tud a hölgyekkel bántani! Minek jött hozzám, hogy gorombás-kodjon? Hisz te tudod, hogy ki vagyok és hogy hogyan éltem mindég és im ez az idegen azt mondja nekem, hogy nem vagyok jobb, mint egy utálatos öreg fazsámoly. Oh, én egészen beteg vagyok a haragtól!

A szomszéd asszony nyugodtan végighallgatott mindent; hisz jól ismerte Julinéni, mély részvétet érzett a szegény felizgatott lélek iránt. Csak csendben imádkozott, hogy a vihar mennél előbb lecsendesedjen és azért, hogy az öngazságnak nagy épülete mennél előbb ledüljön, hogy nála újjá lenne minden.

Julinéni sokáig ott maradt a szomszédban: félt az egyedüllétől. Végre mégis haza kellett mennie. Hamar felgyújtotta a lámpát és felsietett a hálószobájába. A fazsámolyt most már látni sem akarta. Szegény Julinéni! Imádságát hamar elvégezte és azt gondolta, hogy álmában majd minden elfelejt. De nem tudott aludni. Mindig ott hangzott a fülébe: „maga is már csak tűzre való.” A takaróját egészen az arcába huzta, hogy elűzze azokat a rémképeket, amelyek körül vették őt, de annál inkább belenyilalt a lelkébe: „te is csak

hasnak, a rothatandó gyomornak kérdésén és ilyenek miatt mily sokszor szenvednek kárt lelki életükben. Vajjon szabad-e az Ur gyermekének ételben válogatni. Bizonyára nem. Nemde te hívő testvérem, étkezés előtt elmondod az áldást: „Jövel Urunk Jézus, légy ven dégtünk s áld meg amit kegyelemből adtál nekünk.“ Szóval tőle veszed testvérem, amit hozzá tartozod föltálat? És akkor mit gondolsz, ennek az áldásnak az elmondása csak a sültnek, peccsenyének, süteménynek, a te kedvenc ételidnek szól s ezen áldás elmondása után elfintoríthatod-e arcodat, ha egyszerű üres vízbe főtt krumplit ad az Ur az Ő kegyelméből? Bizonyára nem, mert az Ur adta s az Urnak joga van a te számodra olyan ételt adni, amilyent akar. „Kegyelemből tartattok meg,“ mondja az Irás s az szól a testi táplálékodra, azt is az Ur kegyelméből kapod, tehát nincs jogod kedves testvérem bírálgatni. Az Ur bizonyára tudja, hogy miért ad néha szükösebb táplálékot asz falodra, hogy megtanuld nem mindenkor a test vágyait kielégíteni s ha olyan étel kerül eléd, amely nem éppen csiklandozza inyedet, az igen jó arra, hogy megalázd testedet s azon elméled, hogy még azt sem érdemelnéd. Éppen ezért nem keresztyénhez, Ur gyermekéhez illő, hogy sokszor képes annyira rabja lenni a konyhának, hogy az Urról teljesen megfeledkezik. A rengeteg, sütés, főzés, előkészítlet, amely nem egyszer az esztelen

pazarlás bünébe sodorhat, annyira kimerítik sokszor a gazdasszonyt, hogy este a fáradságtól már semmi kedve és ereje sem imádkozni, sem Irást olvasni. Vajjon kedves-e az Ur előtt, ki így figyelmeztet téged. „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall“ és féltő szeretettel óv. „Keressétek először Istennek országát.“ Oh igen, olvasóm, mit ér, ha asztalod görnyed a testi tápláléktól, a süteményektől, a peccsenyétől, a jóféle enivalók legkülönbjéjétől, mit ér, ha gazdasszonyi tudásodat bármily hizelgőn dicsérik, ha a te lelked elsatnyul. A test táplálkozásánál tartsd szem előtt kedves olvasóm: „Nem több-e az élet, hogy sem az eledel.“ Bizony-bizony több az örök élet, mint az eledel, éppen azért kérd az Urat, tanítson meg bölcsen kiszolgálni a testet, de nem rabszolgájává lenni annak.

L-j-ö.

====

Ne arra iparkodj, hogy mások fölött uralkodjál, hanem hogy magadat megfékezd.

Nem az a fontos édes gyermekem, hogy az emberek mit mondanak rólad, hanem arra vigyázz, hogy mit beszélsz te róluk.

A gyűlölség versengést szerez.

tűzre való vagy, semmi egyébre.“ Végre azután mégis elcsendesedett, leküzdve minden vihart. Hátha mégis igaza van annak az evangélistának, ki oly nyugodtan és szelíden mondotta azt! Önvizsgálatot tartott és belátta, hogy jócselekedetei csak önzésből fakadtak. „Te képmutató voltál, megcsaltad saját magadat és embertársaidat,“ ilyen hangon beszélt most hozzá a lelkiismerete. Még próbálta ezt szépíteni, de mindig hangosabb lett a vádló, jól hallotta ezért a léleknek a hangját: „Te sokkal gőgösebb voltál, mintsem hogy felismerted volna bűnödöt. Te Megváltódat és Szabadítódat megvetted, sőt talán még a kegyelmi időt is elmulasztottad már és borzasztó véged lesz.“ Így ment ez most órák hosszat. Mig végre keservesen elkezdett sirni és hangosan az Urhoz kiáltani. Már hajnali 3 óra volt. A szomszéd néni meghallotta ezt és áljött, hogy megnézzze, mi baja.

„Hogy mi bajom? Oh nékem sok a bajom! Én istentelen gőgös, nagyási mániában szenvedő bűnös nő vagyok. Én áltattam magamat, hogy kegyes életű vagyok, másokat megvettem és imhol magam sokkal rosszabb voltam mindenkinél. Most beláttam mindent, de azt hiszem, hogy most már minden késő! Van-e még kegyelem az én számomra?“ A szomszéd asszony azt mondta: „Igen, van kegyelem a maga számára is, mint

minden bűnös ember számára és igaz beszéd ez, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megmentse a bűnösöket. Ha őn tehát elfoglalja a bűnös helyét, akkor Jézus elfogadja magát.“ Julinéli mohón ivott az életnek italából és nem váragozott tovább. Ő úgy jött Jézushoz, amint volt, mint egy megtérő bűnös, minden kegyes látszat dacára is, hitt Jézusban és meg volt mentve.

Reggel azután elindult a lelkész lakba, hogy a lelkész barátjának elmesélje, hogy Jézus megkönyörült rajta és hogy őt is üdvözítette. Erre nagy öröm lett a mennyben, valamint e földön is egy eltévedt lélek megtérésén.

Barátaim! Sokan közületek talán szintén megvannak így kötözve a sátántól, vagy talán még jobban, mint az öreg Julinéli. Oh vizsgáljátok meg magatokat! Ha a saját vallássosságotokra, kegyességekre támaszkodtok, úgy tudjátok meg, hogy ez nem elég és ez nem érdemel mást, mint hogy elégtessék. Semmiféle foltozás, vagy ragasztás itten nem használ. De a Krisztus Jézusban van az új teremtmény. „Mert nincs itt külömbiség, mert mindnyájan vétkeztek és szükölködnek az Isten dicsősége nélkül. Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.“

Egy régi amerikai ujságból.

Sch. J.

Két haláleset.

7. c. 14. 13.

Egy katonakórházban súlyos betegen fekszik egy katona Arca hófehér, szemei tétován tekintenek jobbra, balra, majd felfelé. Mintha valakit keresne. Itt-ott mély sóhaj tör föl hörgő melléből. Nem annyira testi fájdalmi gyötrik a beteget, mint inkább lelki kínjai.

Nem messzi tőle egy fiatal ápoló ül, aki a beteg kívánságára figyel. Az orvos azt mondta, hogy a halál minden pillanatban bekövetkezhetik, teljesítse esetleges kívánságait.

A betegápoló arcából végtelen nyugalom sugárzott. A fiatal katonát meg-megszólította, de nem kapott választ. Pedig úgy szeretett volna vele beszélni. A betegápoló hívő lélek volt, aki tudta, hogy Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy keresse, ami elveszett s hogy a bűnösöknek megbocsássa bűneiket. Tudta, hogy a haldokló katona milyen bűnöknek volt a rabja, miért tört le idő előtt, mint a dérepte rózsabimbó. Szerette volna neki elmondani Jézusnak ezen szavait: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok s megterheltetek s én megnyugtatlak titeket!” Jézusnál nyugalmat, megbocsánatot, irgalmat talált volna! De a haldokló nem ereszkedett szóba a betegápolóval.

Egyszer mégis felkiáltott: „Meghalok! Imádkozzon!” A betegápoló letérdelt az ágy mellé s imádkozott. „Eh, hagyjon fel vele, bolondság, nem nekem való!” Így kiáltott fel a beteg s hánykolódott ágyában. Egy bizonyos idő elteltével megint felkiáltott kétségbeesett arccal: „Imádkozzon, kiáltson kegyelemért!” Erre a betegápoló felolvasta a bibliából a gonosz latornak történetét, akit az Ur még az utolsó percekben is befogadott kegyelmébe, mert szívében bűnbánatot látott. Majd letérdelve az ágy mellé, újra imádkozott. De a haldokló most sem tudott megnyugodni. Még nagyobb kétségbeeséssel, mint előzben, azt kiáltotta: „Bolondság, nem nekem való: Hallgasson!”

Még kétszer így ismétlődött ez s akkor meghalt, kétségbeesetten, lelki nyugalom s békesség nélkül. Arcáról szinte le lehetett olvasni: amit a lelke érzett: „A kárhozatba megyek!”

Nézzünk egy másik haldoklót. Az illető építőmester volt. Becsületessége s jó munkája miatt az egész városban szerették. Állandóan igen sok munkája volt. Istent szerette, Krisztust követte. Ő is, családja is. Hü felesége és hét gyermeke dicsérte naponta vele együtt a jó Pásztort, ki övét legelteti a kies mezőkön s a friss forrás vizekhez vezet. Boldog férj, boldog apa, boldog keresztyén volt.

Egy nap rozsdás szegbe lépett, amitől vérmérgezést kapott. Az orvos nem tudott rajta segíteni. Érezte, hogy halála közeledik. Nem félt a haláltól. Nem remegett. Nem esett két-

ségbe. Tudta, ha él, az Urnak él, ha meghal, akkor az Urnak hal meg. Tudta, hogy életében is, halálában is az Uré! Tudta, hogy neki a halál nyereség, mert megnyílik számára az ég, az örök élet Ott lehet Mesterénél, Jézusnál, aki övéinek azt mondta: „Aki én bennem hisz, ha meghal is él!” A haldokló építőmester bizott a Krisztus azon ígérétségében: Akarom, hogy ahol én vagyok, ott legyenek az enyémek is, hogy lássák az én dicsőségemet!

Feleségét és hét gyermekét magához hívta. Még egyszer szeretettel végignézett rajtuk, megölelte, megcsókolta őket, majd azt mondotta: „Kedveseim, haza megyek! Jöjjetek majd ti is haza! Ott fenn várok rátok! Isten veletek a viszontlátásra!”

Ezzel behunyta szemeit. Boldog mosoly futott végig arcán. Nem is látszott rajta, hogy halott! Nyugodt, boldog arca szinte visszatükröztette hívő lelkének azt a meggyőződését, amit egy énekben oly sokszor elénekelt:

„Tudom az én Megváltóm él,
Hajléka készen vár reám.
Már int felém és koronát
Ígér a földi harc után!”

Tudta, hogy Mestere az örök élet koronájával várja. Tudta, hogy övéitől csak rövid időre távozik. Ott fenn örökre együtt lesznek. Arca a viszontlátás örömét tükröztette vissza!

* * *

Halottak napján, gondolj a halálra! Gondolj arra is, milyen lesz a te halálad? Kétségbeesett, mint a bűneinek sulya alatt nyögő katonáé? Avagy nyugodt, boldog halál, mint a hívő építőmester halála? Tőled függ, hogy milyen legyen halálad. Aki bűnében hal meg, kárhozatba megy. Aki megbánva bűneit, megtér s Krisztussal egyesül, örök életet nyer! Egyesülj ma a feltámadott Krisztussal! Keresd az örökéletre menők ismeretségét!

W. J.

Ha a jót elfogadtuk, fogadjuk el a rosszat is. Minden szenvedés nagy próbára teszi a hívő lelket. Ha az ember gazdag és egészséges, akkor nem nehéz hívőnek lenni. De ha a gazdag hirtelen szegény lesz, az egészséges pedig beteg, akkor a hit nagy próbára tétetik s igen sok hívő elesik. Helyes ez? Hát önzetlen hit nincs, csak önző hit? Jób, akkor is hűségesen kitart az ő Istene mellett, amikor belpoklos lett s a felesége azt mondta neki, hogy álljon el Istenétől. Jób nem fordul el Istentől, ha sötét utakon is vezet a gyerme-

két. Amint azelőtt, mindent elfogadott Isten kezéből, most is elfogadja, amit az Atya nyújt. Ugy gondolkodik, ha a jót elfogadta az isteni kézből, akkor most azt is el kell fogadni ugyanabból a kézből, ha az, ami benne van, látszólag rossz is és nehéz elszenvedni. Kedves lélek, ha próbára tesz az Ur s nehéz szenvedéseket küld reád, tarts ki gyermeki bizalommal. Isten küldi az örömet, a bánatot. Mindent a maga idején. Ő mindenkoron csak gyermekei javát akarja. Ezt ne feledjük!

Eredményes hívő élet. Hogyan fogok megjelenni az Ur előtt? Üres kézzel? Avagy úgy, hogy nemcsak a magam megtérésére, és megszentelt életemre tekinthetek, hanem határozottan tudom, hogy egy vagy több léleknek én mutattam meg az utat a Jézus Krisztushoz? Ezek a kérdések sokszor foglalkoztatják a hívő embereket. Sokaknak aztán fáj, ha határozottan nem tudnak rámutatni erre vagy arra az emberre, aki általuk tért meg, akkor bánkódnak azon, hogy életük nem volt eredményes hívő élet. Ezeknek vigasztalására szolgáljon az alábbi történet.

Egy hívő nő ugyancsak azon busult, hogy ő még senkit sem tudott az Urhoz vezetni. Egy nap az utcán szembe jött vele egy fiatalabb nő, aki feléje menve, átölelte és megcsókolta, azt mondván: „Oh mennyire örülök, hogy önnel találkoztam. Önnek köszönhetem boldogságomat. Ön által találtam meg az Üdvözítőt! Ha pedig az Üdvözítőt nem találtam volna meg, nem ismerkedtem volna meg férjemmel, akivel oly boldogan élünk! Ugye emlékszik még rám? Vagy nem? Egy nap felkerestem önt lakásán. Ott megpillantottam egy falimondást, amely szívémben markolt: Az volt ráírva: **Hol? Töltsd az örökkévalóságot?** Többé nem tudtam ettől a komoly kérdéstől szabadulni, míg meg nem tértem, Jézusé nem lettem. Azóta boldog vagyok. Ezt a boldogságot pedig önnek köszönhetem.“

A nőnek ez az örömteljes köszönete megörvendeztette a busuló hívő nőt is. Most már tudta, hogy úgy is lehet valakit az Urhoz vezetni, ha arról nem is tudunk semmit, mint az ő esetében. A fő, hogy Isten gyermekei úgy éljenek, amint az Ige mondja, akkor életük nagy hatással van környezetükre.

Árthat-e a hívő léleknek, ha rágal-mazzák? Nem. Ellenkezőleg még használ. Csak eleinte fáj, de később már nem bánt.

Bunyan Zarándokutjában olvasunk a keresztyénről, aki a mennyei város felé törekedett. Tiszta fehér ruha volt rajta és nehéz utjában találkozott egy emberrel, aki mocskos sárral dobálta meg. A sár azoban csak egy ideig tapadt a fehér ruhára, mert nemsokára leesett onnan és a ruha még tisztább, vakítóbb lett. A gonosz nyelvek bemocskolhatják egy ember hírnevét bizonyos ideig, de az Istenben bízó jellem a próbák után jobban ragyog.

Secret

Egy férj önfeláldozó gyöngédsége. A hitvesi szeretetnek és önfeláldozásnak gyönyörű példáját adta a minap egy felvidéki munkás ember. Mauterer János a neve a derék embernek, aki midőn felesége súlyosan megbetegedett s nem volt pénze arra, hogy vasuton a kórházba szállítsa, beteg hitvesét egy tolókcocsiba tette és ő maga tolt a lakóhelyüktől, Poprádtól egészen Kassáig. A szállítás harmincegy napig tartott. Amidőn a férj feleségével végre rettentő fáradalmak után kórházba ért, az asszony állapota már annyira súlyos volt, hogy nyomban meg kellett operálni. A műtét sikerült s az asszony gyógyulás utján van.

Atyját nem segítette, mégis övé lett a gyűjtött vagyon. Egy német cipész fia évekkel ezelőtt kivándorolt Amerikába, ahol vagyont gyűjtött, de szegénysorsu atyjával nem törődött. A fiut nemrégiben rablók agyonlőtték és több mint egy millió dollár vagyonát apja örökölte. Csak az nem látja ez esetben Isten ujját, aki nem akarja.

Szomorú kimutatás. Alábbi kimutatás feltűnteti, mely felekezet vesztett a háboruban legtöbb katonát:

Hivatalos statisztika szerint ez az igazság: Minden harctérre vonult 1000 evangélikusból hősi halott lett 47 ember, harctérre vonult 1000 reformátusból 44 ember, harctérre vonult 1000 róm. kath.-ból 42 ember, harctérre vonult 1000 gör. kath.-ból 36 ember, harctérre vonult 1000 gör. keletetiéből 23 ember, harctérre vonult 1000 izraelitából 22 ember, harctérre vonult 1000 unitáriusból 15 ember, harctérre vonult 1000 baptistából 4 ember.

Amerika egyházi áldozatkészsége. Az 1926. évi statisztika szerint a különböző evang. vallásfelekezetek 400 millió dollárt gyűjtöttek és pedig 22 millió hívő egyenkint 17 dollárt. A methódisták 97, a preszbiterianusok 57 milliót áldoztak egyházi célokra.

Elítéltetett. 1925. decemberében meghalt Lengyelországban egy igen gonosz asszony, egy gazdag grófné, aki különösen alárendeltjeit holtra gyötörte fősvenységével és kegyetlenségével. Vagyonát egy kolostornak hagyta, mely hálából pompás érc siremléket állíttatott neki, amelyen magasztaló szavak kíséretében föl volt jegyezve ez a kegyes adomány. Másnap belesapott a villám a siremlékbe s úgy összerombolta, hogy a fölírásból csak töredékek, össze nem függő betűk maradtak, amelyek azonban sorjában összeolvasva ezt az értelmet adták: Elítéltetett.

A „Hajnal“ című misszió lapból vesszük ki a következő örvendetes közleményt: „Koreában (Ázsia) egyre tart a népnek Isten ígéje után való szomjuhozása. Megragadó módon nyilvánult meg ez, mikor 400 asszony kerekedett fel az ország belsejéből, hogy elmenjen

Gal 6.7.

a 3-4 napi járóföldnyi távolságra levő Szin-Kluumba s ott Isten ígéjének hirdetését hallgassa s abban alaposabb oktatást nyerjen. Szegény asszony volt valamennyi s így gyalog mentek, némelyik hátán vitte kis gyermekét s természetesen vitték mindannyian a maguk viaszgyertyáját, az ázsiai ember szerény élmét. Olykor szakadó esőben mentek, sziklás utakon, szédületes hegyi ösvényeken, de nem csüggedtek, mert hajtotta őket az Isten ígéje után való éhség. Vajjon mit szóljanak ehhez a vasárnapi keresztyének, kiknek elég hetenkint egy óra az istentiszteleten való részvételre?

Józsue 1, 8.

Csókolni kell, de olvasni nem szabad a bibliát! Ez nem tréfa, hanem szomorú valóság, még pedig nem is egy messze pogányországban, hanem a közeli Galiciában. Szent áhitattal csókolja meg a nép a bibliát a pap kezében, de az olvasását bűnnek tartja, mert a papjai így tanítják. Ugy mondják, hogy ezt csak a papoknak szabad olvasni. Egy bibliárus mondja, hogy mikor egy galíciai családnak kínálta a bibliát, azt a választ kapta, hogy van nekik bibliájuk, mely még a dédapjukról maradt rájuk. Elő is hozták és amikor megkérdezte, hogy mikor olvastak belőle utoljára, csodálkozva néztek reá, mondván, hogy hiszen egyikőjük sem pap. Apjuk nem tudott olvasni, ugyanugy a nagyapjuk sem, a dédapjuk pedig úgy jutott hozzá, hogy templomszolga volt és a paptól kapta ajándékba. A bibliárus megíjsztította a portól a régi bibliát, azután felolvasta nekik Józsue könyve I. rész 8. versét és megmagyarázta, hogy a biblia a lélek kenyere, amelyből naponként élnünk kell. Így aztán a régi biblia ismét az asztalra került, sőt a gyermekek részére még egy új testamentumot is vásároltak.

Királyok barátja a szegényházban. Világhírű orfeumdiva került a szolnoki szegényházba teljesen lezüllött állapotban. Az Est írja: Érdekes lakója van a szolnoki szegényháznak egy pár nap óta, K. M. asszony, aki ma 69 éves, egy fél évszázaddal ezelőtt, mint színi-növendék egy pesti bankárnak lett a barátja, aki számára Pesten palotát vásárolt. A színi-növendéket egy gróf rövidesen megszöktette s Bécsbe került, ahol a legelőkelőbb társaságokba jutott be. Innen Párisba került, ahol VII. Edward király fogadta kegyeibe az akkor kabarédívát, majd innen Belgiumba került, ahol I. Lipót belga királynak lett a kedvese.

Közvetlenül a világháború előtt elfogta az asszonyt a honvágy s ettől kezdve megfordult szerencséjének a kereke is. Először felélte minden vagyonát, majd a háború lezüllesztette s most a legnagyobb inségbe került az utolsó menedékhelyre. Állításait levelekkel s hiteles okiratokkal tudja igazolni. (MTI.)

A hivatás öröme. John Newton mondta egyszer: Ha két angyalt bocsátanának a földre alá, egyiket, hogy egy birodalmat kormányozzon és a másikat azért, hogy utcát seperjen, nem volna semmi kedvük felcserélni hivatásukat.

Ez a legmagasabb és legtisztább természet, minél inkább készséges valaki alkalmazkodni a körülményekhez és megelégedettnek maradni.

Nem a szolgálat minőségében, hanem a szolgálattelvésben van az öröm.

=====

Az az igazi bölcsesség, amely nemcsak a fejben van, hanem a szívet is elfoglalja.

*

Édes fiacskám, ha jól akarsz beszélni, először hallgatni kell megtanulnod.

=====

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZTELETET

Aróti. Minden második vasárnap d. u. 4.

Átá vas. d. u. 4.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5 földsz. Vasárnap d. e. 10 d. u. 5. kedd d. u. 5.

Budapest, VI. Felsőerdősor 5. I. em. Vasárnap d. e. 10. csüt. este 7.

Budapest, Országbíró-ut 12-14. Vasárnap d. u. 3 Szerda este 7.

Borjád, Vasárnap d. e. 10. este 8.

Dombóvár, Bezerédi-u. 27. vas. és péntek este 1/28.

Döbrököz. Minden második vasárnap este 8.

Döge. Minden vasárnap d. u. 4.

Györköny, vas. d. e. 10. este 8. Szerda este 8.

Kispest, Nagy Sándor-u. 18. sz. Vasárnap d. u. 4 Kedden este 7. Péntek este 7.

Kaposszekeső. Vas. d. e. 10. szerda este 8.

Kaposvár, Németh István-u. 2. vas. d. u. 4. csüt. este 8.

Kisvárd. Minden vasárnap d. u. 4.

Miskolc. Gilányi utca 4. vas. d. u. 4. szerda este 7.

Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. sz. Vasárnap d. e. 1/2 11. este 7. Szerda és péntek este 7.

Nagykálló. minden vasárnap d. u. 4.

Nagyszékely. Minden második vasárnap d. e. 10.

Ózd. Minden vasárnap d. u. 4

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szövetkezet

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. szám.

A szerkesztésért felelős: WALLRABENSTEIN JAKAB.

Kiadóhivatal: Nyiregyháza, Dessewffy-tér 10. szám.